

Ziņo Seva Novgorodcevs no Londonas

“BIEDRI, ESMU PĀRLIECINĀTS, ka tās nav tikai nevainīgas jauniešu dejas. Tā ir slimība, kas diemžēl nav ārstējama. Tas ir morālais AIDS, pret kuru mums nav zāļu. Tā nav vienkārši mūzika, tā ir inde jaunatnei, no kuras var izaugt jebkas. No narkomānijas un prostitūcijas līdz dzimtenes nodevībai.” Tik kareivīgi un pat naidīgi Rakstnieku savienības plēnumā Maskavā par Rietumu muzikālo tendenču ienākšanu padomju jauniešu dzīvē esot izteicies PSRS himnas vārdu autors Sergejs Mihalkovs. Tā vismaz *BBC* raidījumā, lasot fragmentus no žurnālista Džeka Barona Anglijā publicētās grāmatas *Rock In Russia*, teica Seva Novgorodcevs. Raidījumos viņš mēdza analizēt arī norises Padomju Savienības *underground* mūzikā:

“Kopā ar *Rolling Stone* žurnālistu un savu krievu draugu iegājām kafejnīcā “Saigona” Ņevas prospektā — tā ir populāra pulcēšanās vieta, un lielais spogulis, kā vēsta tautas balss, tiekot caurskatīts no otras puses. Tūlīņ pie mums pienāca puisis un piedāvāja hašiņu par pieciem rubļiem gramā. Kad atbildējām noraidoši, viņš centās savest ar piecpadsmītgadīgām meitenēm, kas par tiem pašiem pieciem rubļiem sniegtu cita veida pakalpojumus. Tas viss izskatījās pēc lamatām! Ātri izgājām ārā, bet narkomāns sekoja pa pēdām. Apturējām taksi, bet, tikko tajā iesēdāmies, aizmugurējās durvis atvērās un kāds svešinieks angļiski jautāja: “Vai jūs braucat uz *Pat Metheny* koncertu?” No kurienes gan viņš to zināja un kā nekļūdīgi uzminēja, ka mūs jāuzrunā angļiski? Mēs nepaspējām atbildēt, kad svešinieks jau stūma mašīnā pusauga meiteni. Mēs izgrūdām viņu ārā, aizcirtām durvis un teicām šoferim: spied grīdā! Divainā notikumu ķēde mums nešķīta parasta sakritība un atskurbinošā veidā atgādināja, kur mēs atrodamies.

Neraugoties uz rokmūzikas histērisko pielīdzināšanu narkomānijai un prostitūcijai, pats pārsteidzošākais, ka Ļeņingradas un Maskavas festivālos atšķirībā no Rietumiem nebija jūtama narkotiku lietošana, tualetēs gan dzēra lēto vīnu...”

Seva turpināja lasīt fragmentus, atgādinot, ka tik tieši un bez ceremonijām par to runāt varētu vienīgi Anglijā iznākušā grāmatā, un tā patiešām bija. Lai nekas tāds nenonāktu līdz padomju cilvēka ausīm, Sevas Novgorodceva raidījumi bieži tika slāpēti ar trokšņiem, ko sauca par zāģiem. Lēni griežot kloķi ar nosaukumu *nastroika* un atrodot uz radioaparāta skalas vietu, kur dzirdamība bija laba, visu laiku bija bailes, ka neuzlaiž virsū zāģi. Un pēc mirkļa parasti tas arī notika: skaidri saklausāmo radiosignālu pēkšņi apslāpēja neciešama rūkoņa, un neatlika nekas cits kā pārskanoties uz citu vilni, jo raidījums bija klausāms vismaz desmit dažādās vietās. Padomju Savienība ļoti rūpējās, lai tās iedzīvotāji būtu pasargāti gan no “Amerikas balss”, gan “Brīvās Eiropas” un *BBC* raidījumiem, kur bieži skanēja pretpadomju propaganda.

Ja bija iespēja, ierakstīju Vsevoloda Novgorodceva raidījumus kasetē un pēc tam konspektēju kladēs. Raidījuma sākumā bija ziņas un roka hronika, kas bija pilna ar vēsturiskiem faktiem, un tā šajās kladēs veidojās mana pirmā roka enciklopēdija. Rakstīju ļoti rūpīgi: grupu nosaukumus ar sarkanu pildspalvu, virsrakstus — ar melnu un pārējo — ar zilu. Ja par kaut ko nebija pilnīgas skaidrības vai arī ieraksts nebija pietiekami labi saklausāms, pierakstīju ar zīmuli, lai var izdzēst, un ar pildspalvu pāri pārrakstīju tikai tad, kad šo faktu biju pārbaudījis citos avotos. Pārsvarā tie, protams, bija daži zinoši draugi vai astoņdesmitajos gados jau aktīvo Klāsa Vāveres, Daigas Mazvērsītes, Arvīda Mūrnieka raksti avīzēs un žurnālos.

Jāatzīst, Arvīds Mūrnieks reizēm mēdza gan rakstos, gan ļoti gaidītajos iknedēļas radioraidījumos “Būsim pazīstami” priekšlaikus apbērēt mūziķus, kas nonākuši narkotiku jūgā. Tā viņš izdarīja gan ar *Pink Floyd* dibinātāju Sidu Baretu, gan *Culture Club* solistu Boju Džordžu, skumjas nožēlas pilnā balsī paziņojot, ka “pie pasaules populārās mūzikas debesīm dzisis vēl viens spīdekļis. Bojs Džordžs...” Kā vēlāk

uzzināju, tobrīd dzīvi bija abi. Tiesa gan, Sids Barets vairs nekad neiespīdējās šajās populārās mūzikas debesīs un sagaidīja savu nāvi daudzus gadus vēlāk nošķirtībā no citiem cilvēkiem, bet Bojs Džordžs gan laiku pa laikam par sevi atgādināja ar jauniem ierakstiem vai kārtējiem narkotiku skandāliem. Reiz Bojs Džordžs izsauca policiju, jo viņam esot aizdomas, ka dzīvoklī kāds ielauzies. Atbraukušajai policijai nācās arestēt pašu mūziķi, jo uz viņa galda atrada vairākus gramus kokaina.

Sevas Novgorodceva īstais vārds bija Vsevolods Levenšteins. Viņš tīri labprāt un bez aizspriedumiem raidījumos pajokoja arī par ebreju tēmu, bet vismīlākā viņam bija rokmūzika — milzums raidījumu ciklu stāstīja par *Deep Purple* un *Led Zeppelin*, par *Pink Floyd* un *Genesis*. Savā ziņā Novgorodcevs darīja to pašu, ko *Radio SWH Rock* divdesmit gadu vēlāk Ivars Godmanis raidījumā “Saknes”. Bet Seva nebija tik pārnopietns kā Godmaņa kungs un visu pasniedza ar veselīga humora devu. Plus vēl krievu valodas šarms. Plus vēl no Londonas. Un vēl aizliegtā augļa garša!

Ironiskās intonācijas Seva līdz galam neapslāpēja, pat ziņojot par kāda populāra cilvēka nāvi, — nereti tās tik ļoti apliecināja romantikas pilno un ekstrēmo rokenrola dzīvi un garšu! Skandināvijā apgāzies grupas *Metallica* turnejas autobuss. Nu, kā gan novaldīsi milzu autobusu uz šosejas un liegsi tam apgāzties, ja esi pie stūres auto vadīšanai neadekvātā stavoklī? Gājis bojā basists Klifs Bērtons. Traģiski, bet tas tik ļoti krāšņo šīs grupas vēsturi! Seva jau nojauta, ka visu atlikušo *Metallica* darbības laiku tiks runāts par to, cik traģisks grupai ir bijis šī basista zaudējums, it kā divu vai trīs jebkuru citu dalībnieku nāve uz tā fona būtu nieks! Desmit gadu vēlāk tas pats notika ar *Manic Street Preachers* ritma ģitāristu un tekstu autoru Ričiju Džeimsu, kurš pazuda bez vēsts, visticamāk, ielēca upē, padarot sevi par leģendu. Visiem pārējiem Ričija rēgs vienmēr stāvēs aiz muguras, un oreols ap viņa galvu neizzudīs, bet cieņa pret palikušajiem grupas dalībniekiem bālēs vēl vairākus gadus. Un kas gan būtu *AC/DC* bez leģendas par savos vēmekļos noslikušo dziedātāju Bonu Skotu? Viena veca, joprojām koncertējoša klasiskā hādroka grupa. Tāda pati kā *Aerosmith*, *Slade* un *Nazareth*.

Kuram *Majak*, kuram VEF “Sigma”

TOSTARĀ, KAMĒR šie visi savās pasaules malās mira kā nu kurais, mūsu zemē bija citas problēmas. Tikt pie ārzemju mantiņām, sākot ar aparatūru un beidzot ar visādiem gardumiem — košļenēm un konfektēm spožos papīriņos, kādos fabrikas “Uzvara” un “Laima” savus izstrādājumus toreiz netina, — varēja īpašos veikalos. Bija valūtas veikals, kur pieņēma dolārus, bet bija arī bonu un čekų veikali. Šo mistisko paralēlo padomju naudu saņēma jūrnieki, tātad arī mans tēvs. Likās gan mazliet netaisnīgi, ka jūrnieki, kuri jau tāpat braukāja pa ārzemēm un redzēja krāšņu preču pilnus veikalus un tajos iepirkās, vēl ieguva iespēju arī dzimtenē iepirkties pa grezno.

Jūrniekus un viņu ģimenes jau bija skārusi Padomju Savienībai tik nevēlamā atkarība no Rietumu precēm, tāpēc valsts viņus iebaroja vēl, lai daudz nesprēgā. Līdzīgi kā heroīna lietotājus uztur ar metadona programmām, bez maksas izsniedzot šo aizvietotāju. Citas zemes nekad neredzējušajiem bija vieglāk. Viņi varēja turpināt vilkt mugurā pretīgi brūnas vai zilas neilona jakas, pie kuru dizaina, šķiet, bija īpaši piestrādāts, lai tās izskatītos pēc iespējas bezpersoniskas vai pat atbaidošas. Arī klausīties čerkstošu krievu kasešu magnetofonu *Vesna*, kas nereti atskaņoja mūziku par ātru vai par lēnu. Vēl viens vietējās tehnikas brīnums bija Rīgā izgatavotā magnetola VEF “Sigma”, kuras kasetes vāciņš atvērās ar tādu spēku, ka kasete, šķiet, tūlīt aizlidos pa gaisu un paliks karājoties galviņu un rulliņu mehānismā itin bieži ierautajā lentē, ko pēc tam izčakarēt nesabojātu nebija viegli — tas bija ilgs un mokošs, bez juveliera precizitātes drošai neveiksmei lemts process, kurā talkā bija jāņem pildspalva, skrūvgriezis un milzu pacietība.

Reiz skolas laikā pa vasaru man bija iespēja mēnesi pastrādāt rūpnīcā VEF pie “Sigmū” konveijera. Ik rītu vajadzēja būt darbā precīzi septiņos piecpadsmit, kad tika palaists konveijers, un ikreiz, nokavējot kaut minūti, es ieraudzīju savā vietā sēžam ceha meistaru, kurš mani norāja, rādot ar pirkstu uz pulksteni, un skubināja ķerties pie darba. VEF “Sigmās” pa konveijeru nemaz nenāca tik ātri — ievadīt atverē plastmasas detaļu un ieskrūvēt visas trīs skrūves nebija grūti, bet, ja gadījās aizplāpāties, tad gan sākās izmisums. Nākamais strādnieks nespēja izdarīt savu operāciju, jo es nebiju pabeidzis savējo, un par konveijera avārijas apturēšanu ceha meistars uz mani atkal skatījās šķībi. Tas nozīmēja, ka šajā dienā no konveijera tiks noņemts par divām trim “Sigmām” mazāk. Un, ja tā katru dienu, tad līdz mēneša beigām sakrājas nopietns skaitlis un iepriekšējā mēneša plāns nav pārpildīts. Prēmijas lido! Strādnieki staigā saraukti deguniem, un pie visa vainīgs kaut kāds pienapuika, kurš nejēdz visu izdarīt laikus. Bija kauns, protams, bet pa lielam mani tiešā veidā tas neskāra — savu mēnesi nostrādāju un pazudu, bet palicējiem gan sūri. Ej nu sažini, kur viņi visi ir tagad, kad rūpnīcas sen vairs nav.

Mājās tēvam bija lodāmurs, tāpat trauciņš ar alvu mīkstos sudrabkrāsas stienīšos un veiksmīgākai lodēšanai nepieciešamo kanifoliju, kas neizkūsis pēc skata atgādināja dzintaru. Kad izkusa, tad — medu ar skābenu smaržu. Tas viss noderēja, jo laiku pa laikam bija jālodē vadi, ar ko saslēgt mūzikas klausīšanās aparāturu. Magnetofonus ar pastiprinātājiem, radio ar magnetofonu, ja ir vēlme ierakstīt kaut ko no radio, vai divus magnetofonus, ja ir vēlme kaut ko pārrakstīt no drauga lentes. Tie bija nebeidzami lodēšanas darbi. Lai skaņas signāls būtu tīrs un to neapslāpētu dūcošs fons, savienotājvadiem vajadzēja būt ekranizētiem — to panāca papildvadu tinums zem virsējā izolācijas slāņa. Pašam uzturēt kārtībā ekrānu bija baigā ķēpa, tāpēc, iegādājoties jaunus vadus, vienmēr bija jājautā, vai tie ir ekranizēti. Pārdevēji parasti piekritoši pamāja.

Vēl labāks par izdaudzīnāto lenšu magnetofonu *Majak* bija *Jupiter*, kas darbojās, arī nolikts vertikāli, un lentes no tā nekrita nost, jo bija nostiprinātas ar atsperīgiem knibuļiem. Kad mans draugs un grupas

“Inokentijs Mārpls” dalībnieks Didzis Erra par septiņdesmit rubliem nopirka lietotu *Jupiter*, viņš man par četrdesmit pārdeva savu septiņus gadus veco *Jauzu*, kas bija baismīgā stāvoklī, bet saremontēts nevainojami kalpoja vēl ilgi, kad no kasetēm nolēmu atgriezties atpakaļ pie lentēm, jo ieraksta kvalitāte, ja lietoja jaudīgu pastiprinātāju, tajās bija nesalīdzināmi labāka — gandrīz kā platē, bet kasetes šņāca un tajās nebija ne spēcīgu basu, ne sulīgu augšu.

Tomēr vislabākie bija milzīgie augstākās klases lenšu magnetofoni *Olimp*, *Sojuz* un *Iļetj*, bet tie reti kuram bija pa kabatai, jo maksāja vairāk nekā tūkstoti rubļu. Par ārzemju lenšu magnetofonu *Akai* vai *Sony* iegādi pat sapņot bija grēks, tāpēc es tos vismaz zīmēju rūtiņu burtnīcu lapās ar dažādu krāsu pildspalvām — izdomāju dizainu un katru dienu uzzīmēju vismaz vienu. Dažreiz, ja bija iedvesma, pat divus. Mēģināju zīmēt arī kasešu magnetofonu, bet tas izdevās pagalam neglīts — zīmējumu tūdaļ saburzīju un izmetu. Paša izgudrotos magnetofonus sauca par *Saturniem*, sekojot tradīcijai pašmāju ražojumus nosaukt lidojošu vai vismaz spīguļojošu objektu vārdos — *Jupiter* un *Komēta* taču lidoja, *Majak* bija bāka un spīdēja, bet *Astra* latīņu valodā ir zvaigzne. *Sojuz* un *Olimp* — tās jau bija dievības, kuru vārdā dēvējami tehnikas brīnumi. Vienīgi lietuvieši savus ražojumus sauca vienkāršāk — par *Dainu*, kas lietuviski nozīmē dziesma, un par *Vilmu*, tāpat ar pārmērībām neizcēlās *Elfa*, *Vega* un *Nota*. Vēlākajos gados šī cēlo nosaukumu kultūra padomju elektronikas ražošanā kapitulēja, vienkāršojot visu līdz banālajam “Elektronika” — tā tika saukta vai visa mājas tehnika, kas darbojas ar elektrību.

Dažreiz mamma mūs ar mūsu paņēma līdzī uz bonu veikalu “Albatross”, kas atradās ostas rajonā pie Eksporta un Pētersalas ielas, bet, saprotams, ne pārāk bieži, jo tad mēs, saskatījušies uz šiem labumiem, gribētu vēl un vēl, un vēl. Reiz, atgriezusies no bonu veikala, mamma izstāstīja, ka redzējusi tur tādu brīnumainu ierīci, ar kuras palīdzību var izvēlēties, ko skatīties televīzijas ekrānā. Jau septiņdesmitajos gados žurnālā “Zinātne un Tehnika” biju lasījis par kādu televīzijas fanātiķi Rojā, kurš, uzbūvējis īpašu antenu, spēja uztvert vairākus desmitus ārzemju televīzijas kanālu. Biju pat nolēmis uzzināt,

kā tādu antenu uzbūvēt, un, izaudzis liels, izdarīt to arī pats, jo man bija diezgan nopietna attieksme pret nākotni.

— Tajā brīdī rādīja baletu un mazajā ekrāniņā ļoti labi varēja redzēt, kā dejotāji kustas, bet tur var skatīties arī visu ko citu, — mamma stāstīja visai ikdienišķi, bez īpaša saviļņojuma, jo viņai tas nemaz nešķita tik interesanti, bet es kļuvi pavisam nemierīgs.

— Pilnīgi jebko citu? Jebkuru programmu? — es īsti nesapratu šī aparāta darbības principu. Pirmajā mirklī man šķita, ka tas atrisina Rojas vīra uzbūvētās superantenas uzdevumu.

— Nē, tas nerāda programmas. Tas rāda arī to, ko tajā brīdī nerāda neviena programma... — šis mammas teikums mani gandrīz nogāza no kājām. Tas bija noticis!!! Vai patiešām cilvēks beidzot izgudrojis brīnumaparātu, kas lasa vēlmes un ekrānā parāda visu, kas ienāk prātā? Viss izrādījās gaužām vienkārši, un atrisinājums slēpās aparāta nosaukumā — videomagnetofons bija magnetofons, uz kura lente ne vien skan, bet arī rāda bildi. Arī Rojas televīra alkas pēc ārzemju programmām jau esot uzklusītas — bija izgudrota satelitantena, kas ļauj skatīties programmas no visas pasaules. Ja tajā brīdī man būtu iespēja iepazīties ar internetu, es droši vien mirtu ar sirdstrieku.

Pirmo kasešu videomagnetofonu īpašniekiem nebija rentabli lietot tos tikai pašiem, jo aparāti maksāja ļoti dārgi. Tika rīkoti nakts video-seansi. Protams, tie bija nelegāli un notika konspiratīvos dzīvokļos, kur katram apmeklētājam nācās maksāt desmit vai pat piecpadsmit rubļu. Katrā seansā bija aptuveni septiņas vai astoņas videokasetes ar šo to no visa Padomju Savienībā nepieejamā vai aizliegtā. Bojeviki, kuros daudz zaga, slepkavoja, dzinās pakaļ un sitās ar mašīnām. Šausmu filmas, kurās darbojās vampīri, miroņi vai maniaki. Seksfilmas, kā tolaik dēvēja pornogrāfiju, kur pirmoreiz varēja paskatīties, kā to dara citi, un pamācīties, ja pašiem vēl nebija nācies to piedzīvot. Videoklipu izlases un koncerti. Komēdijas un multenes vairumā — populārākās bija par Tomu un Džeriju, jo padomju televīzija, pēc ārzemju multenēm izslāpušos reizi vai divas gadā ar kādu mazumiņu apmierinot, bija padarījusi mūžam karojošos kaķi un peli par varoņiem un ne mazāk populāriem kā zaķīti un vilku no *Nu, pogoži!* jeb “Pagaidi tikai!”.

Iegūt ziņas par nelegālajiem videoseansiem varēja tikai no draugiem vai draugu draugiem. Reiz sakrāju tos piecpadsmit rubļus un devos ceļā. Pat nezinu, kā lai raksturo tā brīža sajūtas — zinātkāru došanos kā svētceļojumā pretī nezināmajam un ar likumu aizliegtajam vai vēlmi baudīt sen kāroto, iegūstot cienījamāku statusu draugu vidū?

Saturs

Bailes no tiem, kas aiz loga	7
Līdz 16 gadiem aizliegts	15
Pirmie īstie mūziķi dzīvo zem manas grīdas	24
“Cilvēks ir zābaks ar caurumiem”	30
Ziņo Seva Novgorodcevs no Londonas	34
Kuram <i>Majak</i> , kuram VEF “Sigma”	37
Videseansā kā autoservisā	42
Mūzikas oāze Čiekurkalnā	46
“Acis ieduras manī kā naglas”	51
Slepeni melnajos meža plačos	57
“Nāc ārā no ūdens”	63
Maģiskā melnā lentīte	72
Rīgas kinostudijas pēdējais — rokenrola — vagoni	78
Cik maksā viena recenzija?	83
Reizēm vecums tomēr nepieviļ gaidītājus	90
Torņa odekoloni un orgāni	97
Dambja matu gredzenu maģija	102
Māris Šverns — “Torņa” hitu fabrika	112
Skarbā <i>Radio SWH</i> gada jubileja	115
“Prāta vētra” — uzreiz un zvaigznes	120
Mūzikas mājvietas	125
Slidenais ceļojums uz Liepāju	133
Izlūkos uz Tallinas <i>Rock Summer</i>	141
<i>Husquarn</i> — mopēds “Līvas” gaitenīs	145

<i>Monro</i> — Bukuma falsetīgais bass	150
<i>Rock Summer</i> bēres Rīgā	154
Japutmas planētas sūtņi <i>YaSoSy</i>	157
Helēna un “Skumju akmeņi”	161
“Pienvedēja piedzīvojumi” no Sabiles patiltes	166
“Kad tu mani neredzi, manis vairs nav”	169
<i>Casablanca 2000</i> — patvērums pieaugušajiem bērniem	175
“Undīnes” vaska sveces likums	180
<i>The Fact</i> un <i>The Satellites</i> . Konflikti	182
“Torņa” stumbrs un jaunie dzinumi	187
Nospied sarkano podziņu — pilla Rīga policistu	202
Kaspars Bindemanis — no Hendriksa līdz kinorežisora ambīcijām	205
Viktora Coja asinsgrupa un zudumā aizlaists koncerts	212
<i>She sounds like a little child</i> — riskants sākums	215
Meiteņu supergrupa rada vairākas popzvaigznes	219
“Mani logi aizsaluši, leduspuķes uztērpuši...”	225
Tā daļa manas Rīgas	236
Dzīvot ilūzijā	239
“Saplēstie stikli tik dziļi tavās kailajās pēdās”	242
Viņš guļ, viņš ēd, viņš pīpē	246
“Nebijušu sajūtu restaurēšanas darbnīca”	251
Vērdiņš intervē Ozolu	262
Gustavo jau-tā-jums	266
“Dzelzs vilks” ienāk teātrī	269
“Inokentijs Mārpls” un krievu ziema	275
Klaji Tukuma meli — <i>The Mundane</i>	279
<i>Bardo Splash</i> — mitoloģiskais pops	283
<i>F[ei]K</i> — besī <i>Korn!!!</i> Besī <i>Limp Bizkit!</i>	286
“Manās mājās sievietes nav — tikai es un suns — vau!”	289
Atgādinot par sevi	291
<i>Satellites LV</i> — vai laiks atgriezties pie popmūzikas?	294
Laura un trompete	297

Dāņa Pētera Helmsa “Aparāts”	299
“Depo” — bet ne klubs, ne tramvaju naktsmājas	305
Imants iedez pasaules gaismu	310
<i>Nohow</i> — latviešu emigrantu grupa Londonas klubu aprītē	316
Pīts Dohertijs — popmūzika ir glābta!	319
Trincstoka un Tabūns	329
“Dzelzs vilka” Jāņu dziesmas	330
<i>Re:public</i> — Alda Hofmaņa jaunais piedāvājums	332
Automašīnas un nāve	334
Kaspars Roga — “Prāta vētras” ideju ģenerators	339
<i>IndyGo</i> un <i>Crowd</i> — festivālu uzvarētājgrupu 2004. gada modelis	342
Jāņa Žildes soloalbums “Stāvi” —	
<i>Satellites LV</i> atdzimšanas priekšvēstnesis	345
Salacgrīvā atgriežas lielfestivāls	348
Metālisti un <i>Skyforger</i> — zobeni nerūs	350
<i>Z-Scars</i> un Andris Kivičs — ar sportisku pārliecību	354
Luijs Fonteins — rokenrola haizivs no Dānijas	358
Tija un “Bildes” — gandrīz jau mūžam	364
“Lietotas mēbeles no Holandes” — hipijroks LV	367
Neaizskaramais Ainars Mielavs	369
Ievas krievu balādes — albums <i>Russkije</i>	376
<i>Mofo</i> — paņem savus draugus un bēdz!	378
“Tumors” — “viss labais dzīvē ir par velti”	381
Baldones dziesminieks <i>Goran Gora</i>	384
Vienpatis R-Viss — Gustavo atradums no Cēsīm	388
Trokšņu un eksperimentu valdnieki un vergi	391
Valta Pūces etnogrāfiskais orķestris	398
<i>Soundarcade</i> — baisās pasakas snovbordistiem	401
“Es esmu tavs cietums, un es izpostīšu tavu laimi”	407
Dambis atkal ķeras pie sirds	409
Uvertīra aizgājēju korim	420
Alfabētiskais saraksts	430